

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

ΚΑΜΕ καρδιά, Φρόσω μου... Τό παιδί σου.

— Τό παιδί μου, Ἀρσινόη μου! Τό παιδί μου!... Πές μου, γιά τό Θεό, νά τόνε κλάγω τό Λάμπη μου;... Ὅλη τήν ἀλήθεια θέλω. Δέ βαστώ πιά!...

Καί σοφιάστηκε στό μεντέρι. Ἡ Ἀρσινόη, χαϊδεύοντας τ' ἄπυρα μαλλιά τῆς μάνας, εἶπε :

— Φρόσω, αἴριο πρῶο νά πᾶς στόν Ἄη Χαράλαμπε, ν' ἀνάμηξ μαύ λακτάδα. Ὁ Λάμπης μας ζεῖ, καί γρήγορα θά τόνε δῆς.

— Πῶ εἶνε; ! πῶ εἶνε; !

— Στήν Ἀθήνα, σ' ἓνα νοσοκομεῖο, λαβομένοσ λίγο, μᾶ τώρα πιά εἶνε ἐκτόσ κινδύνου.

— Λαβομένοσ! στέναξε ἡ δύστυχη μάνα, καί δέ μποροῦσε νά κυβερνήσῃ τή γλώσσα τῆς· ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε σφυροί, τᾶ μάτια τῆς θόλωσαν.

Τότε ἡ Ἀρσινόη ἔβγαλε ἀπό τόν κόφο τῆς τό τηλεγράφημα καί ξεδιπλώνοντάς το, τό διάβασε ἀργά, ἰτογοραμίζοντας τίς καθορισματικές λέξεις :

— Βλέπετε, Φρόσω μου; Ὁ κίνδυνος πέρασε πιά. Ἡ κατάσταση τοῦ Λάμπη μας καλύτερεῖται... Σέ λίγες μέρες θά σηκωθῆ ἀπό τό κρεβάτι, καί βέβαια θά τό δώσουν ἀναρωστοική ἄδεια, νά πάη σπίτι του. Ἐτσι γίνεται πάντα. Θάρθῃ νά δῆ τῆς μητέρα του, ἐμάς, τοῖς φίλους του ὅλα τ' ἀγαπημένα του πρόσωπα... Καί θά τόν δεχτοῖμε ὅλο ὅπως ταριφίε σ' ἓνα ἄξιο καί τιμημένο παλιπράρι, πῶ ἔκανε τό χρέος του καί γυνά μὲ τό παρόσημο τοῦ πολέμου, τήν πληγή...

Αὐτά εἶλεγε ἡ γυναίκα τοῦ συμβολαιογράφου, μᾶ ἡ κυρία Φρόσω εἶχε ἄλλα στό μυαλό τῆς. Κι' ἄξιαρνα, πετάχτηκε ὀρθια, περπάτησε πάνω - κάτω καί εἶπε :

— Μᾶ τί λές, Ἀρσινόη; Τό παιδί μου εἶνε λαβομένο, κούτετα σ' ἓνα κρεβάτι νοσοκομείου καί μοῦ λές νά καθῆσω ἐδῶ νά περιμενοῦ τόν ἐρχομό του; Καί πῶ ξέρω γῶ ἄν κομμιά ὀβίδα δέν τοῖκορε τό πόδι ἢ τό χέρι, ἄν δέν πονεῖ, ἄν δέν εἶνε τώρα στήν πῶ σκληρή ἀγωνία πῶ μπορεῖ νά μπη ἀνθρωπος;... Μᾶ πῶς μπορεῖ νά κοιμηθῶ πιά ἐδῶ, πῶς μπορεῖ νά ἡσυχάσω; Τό παιδί μου λαβομένο κ' ἐγῶ μακριά του!... ὦ!...

Καί σκεπάζοντας μὲ τᾶ χέρια τό πρόσωπό τῆς, ἀναλόηξε σέ κλάμα παραχαμπῶ...

Ἡ κυρία Λέπουρα τήν κούταξε ἀνύλητη, μᾶ βρίσκοντας λόγια παρηγοριάς μτροστά στήν τόση ὀδύνη.

— Αἴριο, κούλας φρέγγο—εἶπε ἡ Φρόσω, διαν μπόρεσε νά ξαναμλήσῃ.— Πάρνω τό πῶτο τραῖνο καί τό βράδυ θά εἶμαι στήν Ἀθήνα, κοντά στό γυῖοκα μου, ἄν θέλῃ ὁ Θεός...

— Μᾶ ἡσάγασε, Φρόσω μου. Πῶς θά τό κάνης αὐτό τό ταξείδι μόνη σου, στήν ψυχική κατάσταση πῶ εἶσαι... Δυστυχῶς ἐγῶ δέ μπορῶ νά σε συνοδέψω, μὲ ἔλα τήν ἐπιθυμία πῶ θά εἶχα. Τό σπίτι, καταλαβαίνεις... τᾶ κορίτσι... ὁ Νικολάκης...

— Εἰςχαριστῶ, Ἀρσινόη... δέν εἶν' ἀνάγκη... Μόνη μου θά πάω... Αἴριο φρέγγο...

— Μᾶ Φρόσω...

— Ἄδικα γάνεις τᾶ λόγια σου... Εἶνε ἀπορασιαμένο...

— Τί νά πῶ κ' ἐγῶ;... ἔκανε ἡ κυρία Λέπουρα, τήν ξαναφίλησε, διπλόηξε στό σᾶλι τῆς κ' ἔφρηγε.

Ὅταν περνοῦσε μτροστά ἀπό τό σπίτι τοῦ κῆρ Γιάννη τοῦ Ὀπλαστασίτη, ἡ Φωτοῦλα τήν καρτεροῦσε στήν ὀξώπορτα.

— Κυρία, ἡ Φωτοῦλα! εἶπε ἡ ὑπερόρτια.

— Ἐγῶ εἶμαι, κυρία Ἀρσινόη, καί σᾶς περιμένα... Θᾶθελα νά

ΚΑΡΔΙΕΣ ΓΕΜΑΤΕΣ ΕΡΩΤΑ

σᾶς ρωτήσω... μᾶ τί συμβαίνει;... Φοδῶμα μήπως...

Καί ἡ δεληή κοπέλλα μωσοῦσε τᾶ λόγια τῆς. Ἡ κυρία Λέπουρα τῆς ἐξήγησε τήν κατάσταση.

— Κι' ἔχω μιάν ἀνησυχία, Φωτοῦλα μου, πῶσθεσε σπῶ τέλος. Τώρα θέλει νά ταξιδέψῃ στήν Ἀθήνα...

Πῶς νά πάη μονάχη, ἔτσι ἀδυνατισμένη ὅπως εἶνε, μὲ τήν ψυχὴ κουρέλι;... Αὐτὴ μπορεῖ νά πεθᾶνῃ στό δρόμο...

Καί τήν ἐκαληρήνησε.

***

Ἡ Φωτοῦλα ξαγρόνησε...

Ἐστεινε πίσω ἀπὸ τᾶ τζάμα κ' εἶχε τᾶ μάτια καρφωμένα σ' ἓνα φροτισμένο παράθυρο. Πίσω ἀπὸ τό παράθυρο κείνο ἀγρυπνοῦσε μᾶ ἄλλη γυναίκα, ἡ μητέρα τοῦ Λάμπη, ἔτοιμαζόντας τῆ βαλίτσια τῆς γιά τό ταξείδι...

Ἄ, ἡ Φωτοῦλα δέν θά τήν ἄφινε νά πάη μονάχη. Θᾶ τῆ συντροφεῖ, θᾶ ταξιδεύει μαζί τῆς, νά τήν προσέχη, νά τήν παρηγορήσῃ, νά τῆς παραστήσῃ... Ἐτσι θά μποροῦσε νά δῆ καί τό Λάμπη, τόν παιδικό τῆς φίλο, πῶ ἦταν ἡ λατρεία ὀλης τῆς ζωῆς τῆς... Στῆ σκέψη αὐτῆ ἔννοιωσε τό αἶμα νά τῆς ἔσταταν τό πρόσωπο καί τήν καρδιά τῆς νά πάλλῃ γοργότερα ἀπὸ τῆ γυναικῶ προσοδία...

Ναί, μᾶ θά τήν ἄφινε ὁ πατέρας τῆς νά πάη; Ἐδῶ ἦταν ἡ δυσκολία: πῶς νά τόν καταφέρῃ. Εἶχε ὀμως τό σκεδί τῆς ἡ Φωτοῦλα. Ἀπὸ μᾶ καλῆ σίμπτωσης, τό ἔδαφος ἦταν ἀπὸ κερῶ προτομασμένο:

Πολλές φορὲς ἄλλοτε, ἡ Φωτοῦλα εἶχε πῆι σπὸν πατέρα τῆς ὅτι ἔπρεπε νά κᾶνῃ ἓνα ταξείδι στήν πρωτεύουσα. Εἶχε ἀνάγκη νά μῆν ἀρήσῃ νά χαλαρωθοῖν ὀλότελα ὀι συγγενεσοί τῆς δεσφοί μὲ κᾶποια γρηιά θειά τῆς, ἀδερφῆ τῆς μακαρίτισσας τῆς μάνας τῆς, πῶ ἔοσε μονάχη σ' ἓνα παλιό σπίτι, ἰδιόχτητο, στήν Πλάκα. Εἶνε ἀλήθεια πῶς τό σπίτι ἦταν σπῶ φέριχο ἀπὸ τῆ θεᾶ Εὐτέρστη, μᾶ ὡς τόσο πάντα ἦταν ἓνα σπίτι στήν Ἀθήνα, καί ἡ γρηιά—γρηᾶ ἀπὸ σωράντα χρόνια κ' ἄτεκνη— δέν εἶχε ἄλλους συγγενεῖς σπὸν κόσμο, καί σῖγουρα θά τό ἄφινε κληρονομῶ στῆ Φωτοῦλα.

Δέ θάρταν λοιπὸν καλὸ νά πάη νά ξαναεσταθῆν τῆ γεροντικῆ ἐκείνη καρδιά, νά τήν καλοπᾶσῃ τώρα στᾶ γεράματα, μῆν τοῖς ξεχᾶσῃ ὀλότελα κ' ἀρήσῃ τήν περσοῖα τῆς σέ κανένα φιλανθρωπικό κατάστημα; Γιατί καί κᾶποιας οἰκονομίας θά εἶχε, βέβαια, ἡ θειά ἡ Εὐτέρστη, τό κομπόδεμα δέν θά τῆς ἔλειπε, καί ρουχισοῖ, βέβαια, καί τᾶ ἔσπαλά τῆς, καί πῶς ξέρεσι τί ἄλλο ἄκῶμα.

Πολλές φορὲς ἡ Φωτοῦλα εἶχε ἀκούσει τόν πατέρα τῆς νά λέη:

— Μωρε, τί νά γίνεται κείνη ἡ Εὐτέρστη; Ζῆ; πέθανε;... Τόν ἔχει τόν ἄσκη ἡ γρηᾶ, πῶς βέβαιος... Πρέπει νά τῆς σπείλωμε κανένα γράμμα.

Κι' ὀμως δέν τῆς ἔγραφε...

Θᾶλεγε λοιπὸν τώρα ἡ Φωτοῦλα σπὸν πατέρα τῆς:

— Λέω νά πάω στήν Ἀθήνα, πατέρα. Ἐχω ἀνάγκη ν' ἀνανεῶσω τᾶ φιογούρινα μου, νά ἰδῶ τίς τελευταῖες μῶδες γιά φορέματα, γιατί ἡ πελάτισσῆς μου γίναντα ὀλοένα καί πῶ ἀπατητικῆς, νά φρονίτω μερικά πράγματα καί, κοντά σ' ἄλλα, νά δῶ καί κείνη τῆ θειά Εὐτέρστη. Εἶνε καιρός πιά, πατέρα... Λέω λοιπὸν νά φύγω σήμερα κούλας, πῶν παρορσιασάστηκε εὐχαρῶ νά ταξιδέψω μὲ καλῆ συντροφιᾶ, τήν κυρία Κερασιώτη, τῆ γετόνισσᾶ μας, πῶν μ' ἀγαπᾶ σᾶ μάνα...

Αὐτᾶ θᾶλεγε τοῦ πατέρα τῆς ἡ Φωτοῦλα, τήν ὥρα, πῶν θᾶ τοῦ περβόριζε τόν προῖνό του καρέ. Κι' εἶσα, ἀφοῦ συλλογίστηκε λιγάκι, εἶπε ἀπορασιαστικά:

— Ἄμ δέν θά τήν ἀρήσω νά πάη μόνη!...

Καί περιμένε μὲ ἀνυπομονηρία

ΜΠΡΟΣ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ

(Πίναξ τοῦ Ε. Σκίλοερ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΟΥΔΑΛΛΑΣ

Η ταχυγραφία που πρό μινός άποθανόντος άστυνομικού μυθιστοριογράφου "Εντγκωρ Ουάλλας" ήταν κάτι καταπληκτικό.

Άρκει να αναφέρουμε, ότι τη «Λαίδη» — ένα θεατρικό του έργο που παίχτηκε εκατοντάδες φορές στο Λονδίνο — την έγραψε μέσα σε... δεκατέσσερες ώρες!

Επίσης ο «Ρίγγερ», που θεωρείται ως το καλύτερο από τα έργα του, έγραψε μέσα σε δυό ημέρες!

***

Ένα ήταν το μεγάλο πάθος του Ουάλλας: η Ιπποδρομία.

Όταν δέν βρισκόταν στο γραφείο του να υπαγορεύη στη δικτυολογράφο του κανένα καινούργιο του έργο, βρισκόταν στον Ιππόδρομο, φροντίζοντας για τους σταύλους του. Γιατί διατηρούσε θαυμασιούς σταύλους με άλογα σπανίας αίτσας.

Κατά τα τελευταία χρόνια, ύστερ' από την έπιτυχία των μυθιστορημάτων του και των θεατρικών του έργων, είχε άπαραιτηθεί από την ενεργό δημοσιογραφία. Ως το τέλος της ζωής του εν τούτοις, έξακολούθησε να κρατή τη στήλη των «Ιπποδρομικών Προγνωστικών» στο «Ντάιηλ Μάιηλ». Χωλιάδες δέ φιλιπτον άγρόβιζαν τη μεγάλη αυτή Λονδρεζίνη έφημερίδα, μόνο και μόνο γιά τα προγνωστικά του Ουάλλας, τα όποια έθεωρούντο αλάθητα!

***

Ο Ουάλλας ήταν κατ' έξοχην άνήσχο πνεύμα. Ήθελε να τα

δοσιμάση όλα. Κάποτε άπαράσισε να πολιτευθή και έξετέθη ως ύποψηφιος βουλευτής στο Βουαγγχαμισάο. Παρά τη μεγάλη του δημοτικότητα εν τούτοις, άπέτυχε παταγωδώς στις εκλογές. Σε κάποιον δημοσιογράφο δέ, ο όποιος του έξέφρασε την έκπληξι του γιά την στάση αυτή των εκλογέων του, άπήνησε:

— Δέ βαρύνεσαι! Καλά έκαναν! Άν μ' έξγαζαν βουλευτή, θα έσπερούντο μερικά μυθιστορημάτά μου, που δέν θα είχα καιρό τότε να γράψω!...

τούς, έτυροβόλησε έναντιόν τους. Οί εργάτες έξαγριώθηκαν κ' έξκαψαν το έργοστιάσό του.

Η υπόθεση αυτή, έκανε κρότο σ' όλη τη Γαλλία, κ' όλα τα εργατικά σοματεία έσπειλαν άντιπροσώπους στη δίση. Η δικωγραφία είχε 800 σελίδες και ο Μπριάν, την παραμονή της δίσης όμοσθής συνήγορος, δέν έπρόλαβε ούτε μιά σελίδα να διαβάση.

— Πώς θα τα βγάλής πέρα; του λέγαν οι συνάδελφοί του.

— Είπε πολύ άπλό... Άντι να διαβάσω τη δικωγραφία, θα παρακολούθησω προσεχτικά τί θα πούν οι μάρτυρες. Ύστερα θ' άγορεύσω.

— Μά πώς θα προλάβής να κρατήσης σημειώσεις; — Δέν θα γράψω ούτε μιά λέξη!

Και πραγματικώς, Άφου επί δέκα ημέρες παρακολούθησε τη δίκη με προσοχή, χωρίς καν να πάση το μολύβι στα χέρια του, άγόρευσε ύστερα με τη γνωστή σμητορική δεινότητά του, χωρίς να ξεχάση ούτε ένα όνομα, ούτε μιά ήμερομηνία, ούτε έναν αριθμό!

Το κατόρθωμά του αυτό άφρησε έπλοχή στη Γαλλία.

***

Να τώρα και κάτι που ενδιαφέρει ιδιαιτέρως έμάς τους Έλληνες:

Ο μακαρίτης Καλογερόπουλος τῷ 1922 διεκδικώσε στη Διάσκεψη του Λονδίνου ένα μεγάλο τμήμα του νομού Σμύρνης, βασιζόμενος σε διάφορα ιστορικά και έθνολογικά δοκουμεντα. Σε μιά συνεδρίασι, άφου άγόρευσε πολλή ώρα, ύπερασπίζων τας ελληνικάς άπαιτήσεις, έξγαλε κ' ένα χάρτη της Μικράς Άσίας, στον όποιο ήταν σπαρμένες διάφορες μαύρες κηλίδες που πάναν όλάνησο σχεδόν τον νομό Σμύρνης.

— Βλέπετε, είπε θυμαιβεντικά, τίς μαύρες αυτές κηλίδες; Είπε ή ελληνικές πόλεις του νομού αυτού.

— Μπιά! Δέν είπε καθόλου δύσκολο να τίς πληθύνουμε! είπε ο Μπριάν και άρχισε να ρίχνη μελόνημη με το σπαλό του, στάλες — στάλες, επάνω στο χάρτη...

Ο κόμης Σφόρτσα κ' ο Λούδ Τζώρτζ έσκασαν στα γέλια!

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Ποιούς κυνηγάει ή τρέλλα. Τά έσπρια και ή ιδιότητές των. Τά φασόλια και ή... ποιήσι! Άποφραγετε τά κουνουπίδια. Τό μάτι και τά χρώματα. Πόσα παιδιά μπορεί να γεννήσχη μιά γυναίκα. Η στείρες και οι στείροι. Τά άνθη έχουν αιόδησεις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Γάλλος φρενολόγος Φρενόν, ύστερα από πολυετείς μελέτες και παρατηρήσεις, κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι ή άναλογία των άνθρώπων που έξασπουν έλευθερα επαγγελματια και προσβάλλονται από παραφροσίνη, είναι μόλις 1 στους 100. Η ίδια έλαγιστη άναλογία παρατηρείται επίσης και με τους έμφορομένους. Άπό τους επαγγελματίας παραφροσιν σπανιότερα οι μαραγζοί, οι λαχανοπώλα και οι άμαξάδες. Σσημθέστερα παραφροσιν οι έπιστήμονες.

***

Καθώς διατείνονται οι διασημότεροι υγειονόλογοι και βιολόγοι, τά όσπρια άπετελούν μιά από τίς πιο υγιεινές και άπαραίτητες τροφές, για όσους ίδιος καταγίνονται με πνευματικές άσχολίες. Παρατηρήθηκε μάλιστα ότι κάθε είδους όσπριών ένσχυρι όθραμινές ιδιότητες. Έτσι τά μπιζέλια επιφέρουν πνευματική και σοματική ζωρότητα. Τα κροτά καταπράνουν τά νεύρα. Η πατάτες δυναμώνουν την... έμβρόθεια. Τα φασόλια προκαλούν... πρησινούς οι στρους και δύνουν άμενύσεις σπινός καλλιτέχνας, ενώ αντίθέτως τά κουνουπίδια κάνουν τον άνθρωπο χυαίο και άξεστο!...

***

Σε κάποιον έξένο περιοδικό, ένας όνομαστός Γερμανός έπιστήμων δημοσιεύει έκτενη μελέτη, άπ' την όποία μαθαίνουμε, ότι το μάτι του άνθρώπου μπορεί να διακρίνη επάνω από 160 χρώματα. Επίσης ο ίδιος έπιστήμων άπελάμνε μιά περίεργη ιδιότητα που έχουν οι τυφλοί, όταν ύστερα από καιρό, ξαναβούν το φός των. Όσοι διαμυή άναβλέψουν μετά σύντομη ή μακρά τήφρωσι, άμα δούν κόκκινο χρώμα, τους φαίνεται ότι βάζουν κρότο τριψάνον. Όταν βλέπουν γαλάζιο, νομίζουν ότι βάζουν ήχο βιολιού, κλπ. Επίσης στην ίδια μελέτη αναφέρεται, ότι οι ζωγράφοι της αρχαιότητας δέν έχρησιμοποιώσαν για τους πίνακές των, παρά μόνο τέσσερα χρώματα, το κόκκινο, το κίτρινο, το λευκό και το μαύρο. Το γαλάζιο εισήχθη στη ζωγραφική άργότερα, αλλά οι ζωγράφοι προσπαθώσαν να το άποφεύγουν στην άρχή, γιατί δέν προξενώσε καλή έντύπωση στα μάτια που ήσαν άκόμια άσνηθισατα.

***

Σε μιά άπ' τίς τελευταίες συνεδριάσεις της Άνθρωπολογικής Έταιρείας του Βερολίνου, ένας Γερμανός έπιστήμων άπέδειξε με παραδείγματα, ότι μιά γυναίκα μπορεί να γεννήση ταποχόμενες παραπάνω από... πέντε παιδιά. Επίσης ο ίδιος αναφέρει, ότι στο Χάμειν της Γερμανίας άνεκαλούθη μιά επτάμια πλάσα, στην όποία αναφέρεται, ότι ή γυναίκα κάποιου Ρέμερ είχε γεννήσει τον Ιανουάριο του 1800 επτά παιδιά μαζί, δυό άγόρια και πέντε κορίτσια, τά όποια όμως μετά λίγες ώρες πέθαναν όλα.

Άπό παλιές τέλος στατιστικές προκύπτει, ότι επί 20 γενναίων άπανιάται μιά στείρα και επί 30 άνδρών ένας στείρος. Επίσης από 20 γάμους, ο ένας δέν φέρνει στον κόσμο παιδιά. Ο Άριστοτέλης, ο μεγάλος φιλόσοφος της αρχαιότητας, αναφέρει ότι μιά γυναίκα γεννήσε τέσσερες κατά σειράν φορές από πέντε παιδιά την καθεμιά!...

***

Πολλοί έπιστήμονες παρατήρησαν, ότι τά φυτό δέν μένουν άδιάφορα στη μεταβολή της θερμοκρασίας, αλλά την αισθάνονται και αυτά όπως και οι άνθρωποι και την εκδηλώνουν. Όταν δηλαδή κάνει κρύο, μαζεύονται και φαίνονται ότι τρώπον τινα... τουρτουρίζουν! Επίσης όταν ή ήμέρα είναι υπερβολικά θερμή, τά φύλλα των φυτών άπλώνονται κατά μήκος των κλαδιών, σχηματίζων ζάρες και έν γενεί φαίνονται σαν μαραμένα. Επίσης έχει άποδειχθεί, ότι τά φυτό δέν μένουν άργηνα τη νύχτα, αλλά κομμούνται, όπως κ' έμεις. Αυτό πιστοποιείται άπ' το ότι τά φύλλα τους άλλάζουν στίσι και χάνουν τη ζωρότητα που είχαν την ήμέρα, πράγμα που άποτελεί ένδειξη άναπαύσεως.

Τό... όργωμα των καταδίων. (Παλιά, σπανία γκραβούρα)

